

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2007, sp. zn. 2006/1021/TYL/CET, č.j. tyl/3953/07, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 166/2007 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhala, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 166/2007 - 44, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 2. 4. 2007, sp. zn. 2006/1021/TYL/CET, č.j. tyl/3953/07, (dále též „napadené rozhodnutí“), a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodl o nároku žalobkyně na náhradu nákladů řízení. Městský soud totiž shledal, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje popis veškerých okolností rozhodných pro posouzení věci, a proto je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka totiž uložila žalobkyni pokutu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., protože porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. *tím, že dne 12. 11. 2006 od 19.30 hod. na programu Nova odvysílala*

anonci na pořad Střepiny v pořadu Televizní noviny. Za porušení uvedeného ustanovení jí byla podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2004 Sb. uložena pokuta ve výši 100 000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., podle níž je provozovatel povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, tím, že dne 12. 11. 2006 v čase 19.52.35-19.53.00 ve vysílání na programu Nova v rámci pořadu Televizní noviny odvysílala anonci na pořad Střepiny. *Anonce totiž následovala bez jakéhokoliv předchozího či úvodního varování na drastický obsah bezprostředně po reportáži o vánočním stromu pro pražské Staroměstské náměstí. Na závěr anonce hlas redaktora mimo obraz upozorňuje: Zločiny, výpovědi vrahů, otřesná brutalita. Střepiny tentokrát pro silné žaludky.* – až poté, co byly divákům předloženy otřesné policejní záběry či záběr lidské hlavy ve skleněné nádobě. Vysílání nebylo samozřejmě označeno symbolem nevhodnosti pro děti a mladistvé. Vysílání nebylo označeno symbolem nevhodnosti pro děti a mladistvé. Dále v odůvodnění je zdůrazněno, že záběry z anatomického pracoviště, ač snad nikoli „prvoplánově“, ale přesto primárně obsahující záběry na stůl se skleněnou nádobou obsahující lidskou hlavu v konzervační kapalině. Hlava je v záběru v rámci sekvence trvající od 00:06 do 00:12 vteřin po dobu od 00:06 do 00:11 vteřin. Podle stěžovatelky se tedy zdá být důležitou částí této sekvence. Upoutávku je třeba chápat ve svém celkovém vyznění a kontextu, přičemž této sekvenci předchází záběr na sudy zřejmě s ostatky lidských těl a poté následuje policejní rekonstrukce trestného činu. Skutečnost, že si provozovatel byl nepochybně vědom nevhodnosti odvysílaného materiálu pro děti a mladistvé vyplývá ze způsobu prezentace samotné reportáže o výstavě Půlstoletí zločinu v pořadu Střepiny, který byl zařazen do vysílání až po 22. hodině a byl označen symbolem nevhodnosti pro děti a mladistvé.

K výtce žalobkyně, že není popsáno, čím konkrétně se měla dopustit porušení povinnosti nezařazovat v době od 6.00 hod. do 22.00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, stěžovatelka v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně byla již v oznámení o zahájení správního řízení informována, že se jedná o nevhodný materiál s ohledem na dobu vysílání. Odmítla požadavek definovat „čím a jak“ se měl účastník dopustit porušení výše jmenované povinnosti, neboť za podstatnou označila skutečnost, že došlo k porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. odvysíláním nevhodného materiálu, jehož nevhodnost byla shledána analýzou pořadu.

V napadeném rozhodnutí stěžovatelka vyložila neurčité pojmy obsažené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a připomněla, že žalobkyně již byla v minulosti upozorněna na porušení tohoto ustanovení, a to např. rozhodnutím Rpo/57/05 v souvislosti s odvysíláním reportáže Psi zápasy či rozhodnutím Rpo/118/05 ze dne 13. 10. 2005, v souvislosti s odvysíláním zpravodajského spotu o kandidatuře pornoherečky D. B. na poslankyni Evropského parlamentu, a proto jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona č. 231/2001 Sb. Uložila proto žalobkyni podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu ve výši 100 000 Kč. Ke kritériím uložení pokuty uvedla, že žalobkyně odvysílala pořad v této podobě vědomě a úmyslně, jednalo se o značný rozsah vysílání co do velikosti pokrytého území i počtu diváků (35,7% diváku sledovalo předmětné pořady Televizní noviny); finanční prospěch žalobkyně neměl na stanovení výše pokuty vliv. Dále zhodnotila i závažnost věci a povahu vysílaného pořadu

s tím, že možnost ohrožení dětského diváka byla vysoká, nicméně přihlédla k časovému rozsahu upoutávky, a proto sankci přiměřeně snížila.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně **žalobu**, v níž předně namítla, že z napadeného rozhodnutí nelze vůbec seznat, kterým konkrétním jednáním odvysílaným v předmětné upoutávce měl být porušen § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Z napadeného rozhodnutí lze totiž pouze vyčíst, že žalobkyně zařadila do vysílání upoutávku, která je nevhodná. Takový postup je však podle jejího názoru v rozporu s § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Stěžovatelka tak nesprávně a neúplně zjistila skutkový stav věci, zvláště pokud neprovedla důkaz shlednutím záznamu předmětného pořadu, a proto věc i nesprávně hodnotila. Dále stěžovatelce vytkla, že nevyložila pojmy uvedené v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d), resp. § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., že při ukládání pokuty postupovala nezákonně, neboť porušila § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., který stanovuje meze správního uvážení (kritéria uložení a výše pokuty), a že nebyla před vydáním rozhodnutí upozorněna na porušení zákona a nebyla jí poskytnuta možnost napravit jednání ve stanovené lhůtě; přitom odkázala na ustanovení § 59 odst. 1, 2 zákona č. 231/2001 Sb.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) **rozsudkem** ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 166/2007 - 44, zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení. Městský soud připomněl, že podle § 66 věta první zákona č. 231/2001 Sb. se v řízení postupuje podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 68 odst. 2 věta první s. ř. *se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.* Podle městského soudu byl předmětem sporu mezi žalobkyní a stěžovatelkou skutkový stav věci, když žalobkyně především namítala neurčitost napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že je třeba vycházet ze závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu názoru, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“. Městský soud aplikoval tento právní názor na předmětný spor a shledal, že ve výroku napadeného rozhodnutí byly definovány závadné formy jednání žalobkyně pouze obecně, přičemž v otázce, za jaké jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta, bylo odkázáno na odůvodnění rozhodnutí. Není tedy zřejmé, jaké jednání bylo napadeným rozhodnutím vlastně sankcionováno. Stěžovatelka tak podle městského soudu nechala na žalobkyni, aby si sama toto jednání do výroku rozhodnutí dosadila a sama učinila závěr, za jaké konkrétní jednání jí byla uložena pokuta. Rozhodnutí v této formě tak nemůže obstát s ohledem na výše uvedené závěry. Výrok napadeného rozhodnutí je totiž závislý na výkladu odůvodnění. Takový výklad je však ovlivňován vnímáním adresáta a může tedy být alespoň v nepatrném rozsahu jiný. Vymezení jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu co do jeho rozsahu (zejména jaké konkrétní jednání popsané v odůvodnění rozhodnutí a jaké již nikoliv) a závažnosti je tedy závislé na skutečnostech objektivně neurčitelných. Je proto nezbytné, aby výrok rozhodnutí vydaného při správním trestání obstál vůči účastníkům řízení i třetím osobám sám o sobě, nikoliv pouze společně s odůvodněním rozhodnutí. Protože podle městského soudu stěžovatelka v napadeném

rozhodnutí nepopsala skutečnosti rozhodné pro posouzení věci takovým způsobem, aby bylo možno určit, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty, tj. aby bylo možno věc posoudit po právní stránce, zrušil městský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Proti napadenému rozsudku podala stěžovatelka **kasační stížnost** z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Stěžovatelka především poukázala na to, že žalobkyně nenamítala nedostatečně vymezený skutkový stav, ale nesprávně zjištěný skutkový stav věci a nesprávné posouzení zjištěného chování, tedy faktický rozpor mezi popisem skutků a skutečností, zejména v důsledku subjektivního vnímání a hodnocení jednotlivých pořadů. Žalobkyně však nenapadla vymezení pořadu a jeho identifikaci, která byla podle názoru stěžovatelky nesporná. Stěžovatelka městskému soudu vytkla, že neprovedl důkaz audiovizuálním záznamem pořadu a rozhodl o věci bez jednání. Dále se ohradila proti tvrzení městského soudu, že ve výroku napadeného rozhodnutí bylo při popisu závadného jednání odkázáno na odůvodnění rozhodnutí, neboť výrok o vině a udělení sankce neobsahuje žádnou takovou zmínku, a tvrzení městského soudu je tak v rozporu se zněním napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka rovněž namítla, že z rozsudku městského soudu nevyplývá, z jakého důvodu shledal identifikaci skutku za obecnou, neboť tento závěr nijak neodůvodnil ve vztahu ke konkrétnímu znění výroku, ale pouze obecně odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006.

K argumentaci městského soudu názorem Nejvyššího správního soudu stěžovatelka uvedla, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zruší soud pro uvedenou vadu napadené správní rozhodnutí k námitce účastníka řízení, avšak v tomto případě žalobkyně vůbec nenamítala chybějící náležitosti výroku napadeného rozhodnutí. Navíc stěžovatelka podotkla, že její zrušené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 3. 2007, zatímco citované usnesení Nejvyššího správního soudu bylo vydáno až dne 15. 1. 2008. Podle stěžovatelky městský soud pochybil, pokud nezdůvodnil zpětnou aplikaci tohoto judikátu. Výrok zrušeného rozhodnutí podle názoru stěžovatelky obsahoval citaci zákonného ustanovení, za jehož porušení byla pokuta uložena, doba, v níž mělo k porušení dojít (datum i čas vysílání pořadu), a kde k porušení došlo (program Nova). Správní delikt byl totiž spáchán odvysíláním upoutávky na pořad Střepiny v rámci pořadu Televizní noviny, který je ve výroku jednoznačně a nezaměnitelně identifikován (názvem i dnem a časem vysílání). Podle názoru stěžovatelky takto formulovaný výrok dostačuje požadavku stanovenému ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu, a to aby vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu spočívalo ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V této souvislosti odkázala na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 55/2008, podle něž *je naopak zcela správné, jsou-li spolu s ostatními důvody, které žalovaného vedly k závěru o porušení zákona, uvedeny v odůvodnění (§ 68 odst. 3 s. ř.).* Stěžovatelka se rozhodně ohradila proti tomu, aby ve výroku jejich rozhodnutí obsahoval popis či přepis konkrétních pasáží, které činí pořad rozporný se zákonem, neboť celý výrok by tak byl nepřehledný a nesrozumitelný.

Pod kasační důvod spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatelka podřadila jednak tvrzení, že o věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a

jednak také to, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jaké skutečnosti nejsou obsaženy v rozhodnutí stěžovatelky. Stěžovatelka se zároveň domnívá, že krajský soud při svém rozhodování vybočil z rámce žalobních námitek a jejich podstatu rozšířil. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 166/2008 – 77, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedla, že ji považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek městského soudu za věcně správný. K námitce stěžovatelky, že nenamítla nedostatečně vymezený skutkový stav a městský soud tak vybočil z rámce žalobních námitek a jejich podstatu rozšířil, odkázala žalobkyně na bod 1 žaloby, v němž uvedla, že z napadeného správního rozhodnutí nelze vůbec seznat konkrétně jakým jednáním z předmětného pořadu a upoutávky měla porušit zákon. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo tehdy, když byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je napadený rozsudek městského soudu přezkoumatelný, proti čemuž brojila stěžovatelka. Podle Nejvyššího správního soudu se lze ztotožnit se stěžovatelčinými výtkami ohledně nedostatků v odůvodnění napadeného rozsudku spočívající jednak v tom, že městský soud uvedl, že ve výroku napadeného rozhodnutí byly definovány závadné formy jednání pouze obecně a jednak v tom, že v otázce za jaké jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta, bylo odkázáno na odůvodnění rozhodnutí. Z příslušné části výroku napadeného rozhodnutí, podle něž byla žalobkyni uložena pokuta podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., protože *dne 12. 11. 2006 od 19.30 hod. na programu Nova odvysílala anonci na pořad Střepiny v pořadu Televizní noviny* totiž vyplývá, že ve výroku nejsou definovány závadné formy jednání ani obecně a že ani v otázce popisu jednání neodkazuje na odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však přes tyto stěžovatelkou vytýkané nedostatky rozsudku městského soudu shledal, že nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k jeho rozhodovacím důvodům. Uvedené nedostatky by totiž způsobily nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu jen tehdy, pokud by měly vliv na právní posouzení věci a výsledek rozhodnutí městského soudu. Tak tomu však v uvedené věci nebylo, neboť městský soud dospěl k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelný, neboť je příliš obecný, když

neobsahuje popis jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu. Z kontextu rozhodnutí je zřejmé, že městský soud nepovažoval za dostatečnou ani obecnou definici jednání či pouhý odkaz na odůvodnění rozhodnutí. Pokud však ve výroku napadeného rozhodnutí absentovaly i tyto skutečnosti, je zcela zřejmé, že městský soud by tím spíše dospěl k závěru o nedostatečném popisu skutku způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na výsledné posouzení věci tedy zmíněné vady rozsudku městského soudu neměly žádný vliv. Nedůvodná je tak zjevně i výtka stěžovatelky, že městský soud nedostatečně uvedl, co neobsahoval výrok napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil výtce, že městský soud o věci rozhodl bez jednání a neprovedl důkaz audiovizuálním záznamem pořadu, neboť to je plně v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které je zvláštním ustanovením upravujícím možnost rozhodnout v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bez jednání, je-li rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné. Ohledně kasační námitky, že žalobkyně nevznesla v žalobě námitku, že ve výroku napadeného rozhodnutí chybí popis skutku, a městský soud tak neměl tuto otázku v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí vůbec posuzovat, Nejvyšší správní soud uvádí, že není důvodná, neboť žalobkyně v žalobě namítala vnitřní rozpornost výroku stěžovatelčina napadeného rozhodnutí právě s poukazem na to, že závadné formy chování jsou označeny různě, z čehož lze dovodit, že žalobkyně brojila - byť nikoliv *expressis verbis* - proti absenci přesného popisu skutku ve výroku rozhodnutí, kterou následně shledal městský soud.

Rozhodovacím důvodem městského soudu byl závěr, že ve výroku napadeného rozhodnutí stěžovatelka uvedla zákonné ustanovení, na jehož základě pokutu uložila, vymezila časově a místně skutek samotný, avšak vlastní jednání, které naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu, bylo obsaženo pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V dané věci je tedy spornou právní otázkou způsob a míra podrobnosti popisu skutku obsaženého ve výroku správního rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu, jímž došlo k naplnění formálních znaků správního deliktu vymezených v zákoně. Nejvyšší správní soud podotýká, že náležitosti výroku správního rozhodnutí jsou upraveny v § 68 odst. 2 s. ř. (v zákoně č. 71/1967 Sb. účinného do 31. 12. 2005 mu odpovídala úprava obsažená v § 47 odst. 2 tohoto zákona), podle kterého *se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.* Městský soud vycházel při aplikaci tohoto ustanovení z právního názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, podle nějž *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“* Dále dodal, že *řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci*

rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod“. Je přitom nutné odmítnout stěžovatelčinu námitku, že názor uvedený v citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu nemohl být na napadená rozhodnutí aplikován, neboť byl judikován teprve po jejich vydání. Ostatně tu nešlo o situaci, kdy by předmětný právní názor neexistoval v době vydání napadeného rozhodnutí. Jak je dobře patrné z argumentace uvedené v citovaném usnesení rozšířeného senátu, na tuto otázku panovaly v judikatuře správních soudů odlišné právní názory. Citovaný právní názor rozšířeného senátu tedy nepředstavuje zcela novou interpretaci zákonných náležitostí výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, ale pouze sjednocení odlišné rozhodovací praxe za účelem odstranění nežádoucí nejednotnosti judikatury a zároveň je aktuálně zdejším soudem zastávanou interpretací předmětných otázek (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 - 77, přístupný na www.nssoud.cz).

Městský soud veden právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v citovaném usnesení rozšířeného senátu dospěl k závěru, že je nezbytné, aby výrok rozhodnutí vydaného ve správním trestání obstál vůči účastníkům řízení i třetím osobám sám o sobě, nikoliv pouze společně s odůvodněním rozhodnutí. Při posouzení výroku napadeného rozhodnutí však městský soud shledal, že neobsahoval veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci takovým způsobem, aby bylo možné určit, zda jsou naplněny zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., tj. zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Vzhledem k absenci některých zákonných znaků citované skutkové podstaty ve výroku napadeného rozhodnutí nebylo podle něj možné posoudit věc po právní stránce.

Posouzení stěžovatelčiny námitky, že správní delikt, za nějž jí byla uložena žalobkyni pokuta, byl ve výroku napadeného rozhodnutí popsán nezaměnitelně s jiným deliktem a vlastní popis skutku byl dostatečně vyjádřen v odůvodnění napadených rozhodnutí, je závislé na výkladu pojmů „skutek“ a „popis skutku“, což jsou dvě odlišné kategorie. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo, přičemž správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku. Naproti tomu popis skutku je jen slovní formou, jímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálními znaky správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku tak musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci pokutována, kterou je § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., spočívající **v zařazení v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořadu či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.** Tato skutková podstata vynucuje po provozovateli vysílání pod hrozbou uložení peněžité sankce, aby jednal v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tj. aby nezařazoval v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Tato skutková podstata obsahuje tři formální zákonné znaky: **1) od vysílání pořadu či upoutávky, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých.** Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i

objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 73, přístupný na www.nssoud.cz). Popis skutku musí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu uvedeného v citovaném ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, přístupný na www.nssoud.cz).

Podle výroku napadeného rozhodnutí měla žalobkyně spáchat jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. tím, že provozovatel CET 21, spol. s r. o. *dne 12. 11. 2006 od 19.30 hod. na programu Nova odvysílala anonci na pořad Střepiny v pořadu Televizní noviny*. Z tohoto popisu skutku jednoznačně vyplývá, že delikvent (*společnost CET 21, spol. s r. o.*) odvysílal upoutávku, která je náležitě označena jako anonce (*na pořad Střepiny*). Tato upoutávka je dále identifikována dnem (*12. 11. 2006*) a časem vysílání (*od 19.30 hod.*) - byť zcela přesné vymezení je uvedeno až v odůvodnění (*19:52:35-19:53:00*), přestože by takovou časovou konkretizaci vysílání bylo vhodnější uvádět napříště přímo ve výroku rozhodnutí - a také programem a pořadem, v rámci něhož byla vysílána (*na programu Nova v pořadu Televizní noviny*). Popis skutku tak nepochybně obsahuje jak zákonný znak předmětné skutkové podstaty, že provozovatel vysílání odvysílání pořadu či upoutávky, tak i znak doby vysílání. Popis skutku však postrádá jakákoli skutková zjištění týkající se potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), který je zákonným znakem předmětné skutkové podstaty.

A to navzdory tomu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu zjevně nespočívalo pouze v tom, že byla odvysílána upoutávka na pořad Střepiny před 22.00 hod., ale teprve v jejím konkrétním obsahu. Stěžovatelka sama v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že anonce měla *drastický obsah*, včetně „*otřesných policejních záběrů* či *záběru na lidské hlavy ve skleněné nádobě*. Nevhodnost záběrů, které obsahovala upoutávka, spatřovala stěžovatelka v tom, že „*záběry z anatomického pracoviště, ač snad nikoli prvoplánově, ale přesto primárně obsahují záběry na stůl se skleněnou nádobou obsahující lidskou hlavu v konzervační kapalině. Hlava je v záběru v rámci sekvence trvající od 00:06 do 00:12 po dobu od 00:06 do 00:11, zdá se být tedy důležitou částí této sekvence. Je třeba chápat upoutávku ve svém celkovém vyznění a kontextu – předchází-li této sekvenci záběry na sudy zřejmě s ostatky lidských těl a následuje policejní rekonstrukce trestného činu je taková upoutávka nevhodná*“.

Právě tyto pasáže odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud nejen za ratio decidendi napadeného rozhodnutí, ale i za samotný popis předmětného skutku. Za porušení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. by bylo možné považovat drastický obsah posuzované upoutávky, spočívající zejména v nevhodných záběrech na lidské ostatky, přičemž tyto záběry jsou blíže popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Takové skutkové okolnosti však popis skutkového děje uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí neobsahuje. Povinností stěžovatelky bylo zahrnout do výroku napadeného rozhodnutí, v souladu s výše citovaným názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, popis skutkových okolností, které jsou zásadní z hlediska kvalifikace jednání

stěžovatelky jako jiného správního deliktu dle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Míra podrobnosti, s níž tak stěžovatelka měla učinit, je samozřejmě záležitostí jejího uvážení, avšak musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán. Nejvyšší správní soud zde připomíná svůj závěr uvedený v odůvodnění citovaného usnesení rozšířeného senátu, že „...řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena.“ Nelze souhlasit s názorem stěžovatelky, která chápe názor městského soudu tak, že by ve výroku měly být obsaženy přepisy zvukové složky předmětných reportáží či snaha o reprodukci obrazového děje slovy. Ve výroku napadených rozhodnutí by však popis skutku měl být vyjádřen především srozumitelně, a to i ve významově zhuštěné formě tak, aby z dikce popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí bylo zřetelné podřazení těchto skutkových okolností pod formální znaky deliktu uvedené v zákoně. Pro detailní popis, příp. přepis obrazového či zvukového děje je místo v odůvodnění rozhodnutí, což přispívá k lepší srozumitelnosti rozhodnutí i rámcovému vymezení obsahu pořadu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že nepostačí, pokud stěžovatelka ve výroku napadeného rozhodnutí pouze označila odvíšlaný pořad. V takovém případě totiž skutková zjištění uvedená ve výroku napadeného rozhodnutí nenaplnují veškeré zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., protože popis skutku postrádal jakékoli okolnosti, a to ani v nejobecnější rovině, vztahující se k zákonnému znaku potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů. Stěžovatelka tedy uložila žalobkyni pokutu za jednání, které není deliktní, a zatížila tak rozhodnutí vadou. Nejvyšší správní soud proto dospěl ke stejnému závěru jako městský soud, že popis skutku obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí nesplňoval zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnila. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalobkyni nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu